

Jiří Kunc (1947–2006)

Pro Jiřího Kunce, člověka laskavého a nekonfliktního, což je v české vědecké obci charakteristika spíše výjimečná, měl být rok 2006 rokem významným a příjemným, také proto, že bylo zdárně ukončeno jeho profesorské řízení. Jiří Kunc nás navždy opustil téměř v týž den, kdy byl prezidentem republiky jmenován profesorem pro obor politologie na Vysoké škole ekonomické, kdy tedy obdržel akademickou hodnost nejvyšší, jež mu po právu náležela. Jiří Kunc zesnul po dlouhé a vyčerpávající nemoci dne 9. května 2006, v rozpuku jara a stále na výši svých intelektuálních sil.

Dnes již nevedeme neplodné spory o „demarkační čáru“ mezi obory, rozlišení sociologie politiky a politologie sice může být pro leckoho stále ještě prestižní záležitostí, ale věcně již dávno o nic nejde: oba obory se vzájemně prolínají až k nerozlišení, snad akcenty jsou různé. Jiří Kunc pracoval v jedné z nejnáročnějších oblastí politologických studií, totiž v politologii komparativní se zvláštním zřetelem k zemím latinskoamerickým a Španělsku. Byl k tomu dokonale vybaven jazykově i věcně, v letech 1974–1990 pracoval v Orientálním ústavu Československé akademie věd, potom krátký čas v Kabinetu pro politické vědy Ústavu státu a práva ČSAV a od roku 1994 jako odborný asistent a docent Ústavu politologie Filozofické fakulty Univerzity Karlovy. S univerzitou byl spjat nejen habilitací na Fakultě sociálních věd (2000), ale především aktivní spoluprací na výuce.

Jiří Kunc je autorem řady vědeckých monografií (část psal ve spolupráci s profesorkou Vladimírou Dvořákovou, strážným andělem jeho neposlušného těla a nepochybně i iniciátorkou řady aktivit, k nimž by se Jiří v důsledku své nesmírné skromnosti asi nikdy neodhodlal), psal o Venezuele, Španělsku, Itálii, Francii či Belgii s důrazem na dvě velká témata, která tvoří osu jeho životního, žel již uzavřeného díla – na stranické systémy v jejich dynamických proměnách a na procesy transformací, násilných i reformních. Volně se pohyboval nejen po rozsáhlém teritoriu zemí, jež nám nejsou tak úplně blízké a jimž ne vždycky dokážeme rozumět, ale i diachronně, po dějinné ose. Proto se z jeho prací dozvídáme mnoho zajímavého o dějinách česko-španělských vztahů, ale i o španělské občanské válce, o politických proměnách moderní Itálie, moderních politologických teoriích italských, francouzských a latinskoamerických atd. Jistě stěžejním dílem Kuncovým zůstanou *Stranické systémy v re/konstrukci* (Praha: Sociologické nakladatelství 2000), kniha stále ještě zejména sociology nedoceněná. V ní Kunc srovnává na třech osách – teritoriální, časové a teoreticky reflexivní – stranické systémy v Belgii, Itálii, Španělsku, Československu a nově zrozené České republice.

Několik týdnů před Jirkovým odchodem jsem se na něho obrátil s dotazem, co si počít s termínem „populismus“ (potřeboval jsem si věc sám ujasnit pro své potřeby), máje za to, že mi poskytne stručnou informaci a odkaz na literaturu – jak se to obvykle činí. Vzápětí přišel konvolut textů, analýz, komparací, definic, a co víc – schémat, grafů... Byl vždycky důkladný a vždycky přátelsky ochotný pomoci. Když

jsem vykonával akademické funkce, vymyslel mi laskavě žertovné oslovení „Vaše blahorodí“, které se ujalo a které vždycky vyluzovalo úsměv, když se administrativně byrokratické úkoly zdály k nesnesení.

A co když se ti stane, že budeš potřebovat ještě den nebo dva, aby tvá kniha byla hotova, ptá se Saroyanova holčička. Ne, tahle kniha bude hotova zítra ráno, staň se cokoliv...

Jiřímu Kuncovi již nebude dopřán den, aby dopsal další řádky do knihy svého života. Kniha se uzavřela a nám zůstává dílo i vzpomínka na laskavého a vlídného člověka, jakých je opravdu málo.

Miloslav Petrusek